

ΕΤΟΣ Γ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1877 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

ΑΡΙΘ. 109.

Συνδρ. ἐτησίῃ# Ἀθηνῶν Δρ. 1.—
 » » » Ἐπαρχιῶν » 1.20
 » » » Ἐξωτερικοῦ » 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 Ἐν 68ῷ Ἐργοῦ ἀριθ. 367

Εἰς καθένα πρῆλκεται ἡ δωδεκάρις τῶν
 «Παιδῶν» ἕνα προπληρωμῆς.
 Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπ. 10.

ΠΑΣΙ ΚΑΙ ΠΑΣΑΙΣ

1877

αἰσίων καὶ εὐτυχῶν

Ὁ Συντάκτης

ΓΕΩΛΟΓΙΑ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

Αἰτίαι μεταβολῶν, ἀλλοιώσεων καὶ τροποποιήσεων τοῦ γλοιοῦ εἰς Γῆς.

Σ. Σ. Τὰ περὶ γεωλογίας ταῦτα ἄρθρα δημοσιεύονται χάριν τῶν μικρῶν συνδρομητῶν τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Παίδων» καὶ διὰ τὸν λαόν, διὰ τοῦτο καὶ ἐκτίθενται διὰ γλώσσης ἀρμοζούσης εἰς τὰς διανοητικὰς δυνάμεις καὶ τὴν διανοητικὴν αὐτῶν-κατάστασιν.

Τούτου ἕνεκα δὲν ἠβλήσαμεν ν' ἀκολουθήσωμεν ὠρισμένον τι σύστημα περὶ γεωλογίας, ἀλλ' ἤρανίσθημεν ἐκ πάντων πᾶν ὅ,τι ἐνομήσαμεν κατ' ἄλληλον πρὸς τὸν σκοπὸν μας: τοῦ νὰ δώσωμεν δηλονότι μικράν τινα ἰδέαν τῶν ἀφορώντων τὴν σπουδαίαν καὶ ὀφελίμον ταύτην ἐπιστήμην ὑπὸ πρακτικὴν μᾶλλον ἔποψιν. Ἐὰν δὲ καὶ κατὰ μικρὸν ἐπιτύχομεν τοῦ σκοποῦ τούτου, θέλομεν θεωρεῖ ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς, ὅτι συνετείναμεν καὶ ἡμεῖς τὸ καθ' ἑαυτοὺς εἰς τὴν διάδοσιν μεταξὺ τοῦ λαοῦ τῶν τοιοῦτων γνώσεων καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν βελτίωσιν τῶν ἡμετέρων συμπολιτῶν καὶ ὁμογενῶν, τῶν μὴ δυναμένων ἄλλως πως νὰ συνοικειωθῶσι μὲ τὴν ἐπιστήμην ταύτην.

Ἐὰν ἐξετάσωμεν τὰ διάφορα στρώματα τοῦ γλοιοῦ τῆς γῆς, ὅπως παρουσιάζονται ἐνώπιόν μας, ὅταν σκιάπτωμεν εἰς τὰ ἔγκατα αὐτῆς, καὶ παραβάλωμεν αὐτὰ μὲ ὅ,τι βλέπομεν συμβαῖνον καθ' ἑκάστην ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς, συμπεραίνομεν ὅτι διὰ νὰ ἐπανεχθῶσιν αἱ μεταβολαὶ καὶ τροποποιήσεις, τὰς ὁποίας βλέπομεν εἰς αὐτὰ τὰ στρώματα, πρέπει ἀναγκαίως νὰ ἐπενήργησαν ἐπ' αὐτῶν αἱ αὐταὶ αἰτίαι, αἵτινες ἐνεργοῦσι καὶ τώρα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ ἐπιφέρουσιν ὅμοια ἀποτελέσματα. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἐπιτελούμεναι μεταβολαὶ ὀφείλονται εἰς τὴν ἐνέργειαν τριῶν κυρίως αἰτιῶν, τοῦ πυρός, τοῦ ὕδατος, καὶ ἐν μέρει τῆς ἀτμοσφαιρας, εἴτε τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, ἔπεται, ὅτι τὰ τρία ταῦτα, κυρίως δὲ τὰ δύο πρῶτα πρέπει νὰ συνήργησαν καὶ εἰς τὴν παραγωγὴν τῶν μεταβολῶν ἐκείνων.

Διὰ τῆς ἐνεργείας τῶν αἰτιῶν ἐκείνων ὕλαι ἀνυψώθησαν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ ἄλλαι λιανθεῖσαι καὶ διαλυθεῖσαι κατῆλθον καὶ ἀπέτελεσαν νέα πετρώματα καὶ νέα στρώματα, καὶ εἰς τὰς ἐνεργείας ταύτας, μετὰ τῶν ὁποίων ὑπάρχουσι μεμιγμένα καὶ φαινόμενα ζωϊκῆς καὶ φυτικῆς ζωῆς, ἀποδίδονται ὅλα τὰ φαινόμενα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐνασχολεῖται ἡ γεωλογία.

Αἱ περὶ ἧν ὁ λόγος αἰτίαι διηρέθησαν ὑπὸ τῶν γεωλόγων εἰς δύο τάξεις, εἰς διαλυτικὰς εἴτε καταστρεπτικὰς, καὶ εἰς ἐπανορθωτικὰς. Εἶναι δὲ αὗται ἀνταγωνιστικαὶ πρὸς ἀλλήλας, ἐπειδὴ ἀδιακόπως ἢ μὲν μία ἐργάζεται τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς, τῆς διαλύσεως—ἢ δὲ ἄλλη τὸ τῆς ἐπανορθώσεως τὸ δ' ἀποτέλεσμα τῆς ἀενάου ταύτης πάλης, τῆς ἀντιθέτου ταύτης ἐνεργείας εἶναι ἡ ἰσοσταθμία μεταξὺ γῆς καὶ θαλάσσης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῶν διαλυτικῶν ἢ καταστρεπτικῶν αἰτιῶν.

Ἡ λίανσις καὶ διάλυσις τῶν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἐκτεθειμένων ὑλῶν ἐκτελεῖται ὑπὸ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἐνεργούντων *μηχανικῶς καὶ χημικῶς*.

Καὶ χημικῶς μὲν γίνεται ἡ διάλυσις τῶν ἀνοργάνων ὑλῶν διὰ τῆς ἀπορροφῆσεως τοῦ ὀξυγόνου, ἐνὸς τῶν συστατικῶν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, ὑπὸ τῶν συνιστῶντων τοὺς βράχους ὑλῶν, αἱ ὁποῖαι διὰ τούτου ἀπολεπίζονται καὶ ἐπὶ τέλους μεταβάλλονται εἰς κόνιν.

Μηχανικῶς δὲ γίνεται ὁ ῥάποχωρισμὸς τῶν μορίων τῆς ὑλης κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους: Οὕτω π.χ. τὸ ὕδωρ εἰσερχόμενον εἰς τὰς σχισμὰς τῶν βράχων καὶ ὑπὸ τοῦ ψύχους μεταβαλλόμενον εἰς πάγον καὶ ἐξογκούμενον διασχίζει αὐτοὺς ἐν μέρει, ἢ τοὺς ἀποφαλιδώνει καὶ παρασύρει τὰ οὕτως ἀποχωρισθέντα τεμάχια πρὸς τὰ κάτω σχηματίζον νέα στρώματα.

Ἄλλοτε εἰσερχόμενον μεταξὺ τῶν βράχων ἀπαντῆ φλέβας ἐκ πηλοῦ, διὰ τῶν ὁποίων συγκρατοῦνται πρὸς ἀλλήλους μεγάλοι ὄγκοι πετρῶν, μαλακύνει τὸν πηλὸν καὶ οὕτως οἱ βράχοι ἀποχωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων καὶ κατέρχονται εἰς τὰ κάτω ἐπιφέροντες νέας μεταβολάς.

Μία τοιαύτη μετατόπισις ὑπερμεγέθους τινὸς βράχου συνέβη εἰς τὴν Ἑλβετίαν τὸ 1806 καὶ ἐπλήρωσε μίαν ὀλόκληρον κοιλάδα, καλῶς καλλιεργημένην κατέστρεψε δὲ καὶ διάφορα χωρία καὶ ἐνεταφίασεν 800 περίπου ψυχάς!

Οὐχὶ σπανίως ἡ διάλυσις τῶν βράχων γίνεται διὰ τῆς ὀρθῆς τῶν ἀνέμων καὶ τοῦ ὕδατος καὶ οὕτω καθέξης.

(Ἰ. Λικουλιῶς).

Η ΜΠΑΜΠΟΥ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ.

Ἡ Κινεζικὴ Μπαμπού εἶναι εἶδος τι καλάμου, ἀλλὰ πολὺ παχύτερου τῶν ἡμετέρων. Οἱ δὲ Κινεζοὶ λέγουσιν, ὅτι τὸ ἀξιοπεριεργὸν τοῦτο καλάμι εἶναι ὄλον κέρδος. Τὰ νεαρὰ φυτὰ μαγειρεύονται καὶ χρησιμεύουσιν ὡς τροφή. Ὅταν δὲ αὐξηθῆ, ἀναφυκτικὸν τι ποτὸν εὐρίσκεται εἰς τὰ κοιλώματα τῶν ἀρθρώσεων του, τὰ δὲ φύλλα, ὁ φλοιὸς καὶ αἱ ρίζαι εἶναι ἐν χρήσει ὡς ἱατρικά.

Ὁλόκληραι αἰκίαι κατασκευάζονται ἐκ μόνης τῆς Μπαμπού τὰ χονδρότερα καὶ ἰσχυρότερα μέρη αὐτῆς χρησιμεύουσιν ὡς στύλοι, διὰ δὲ τῶν λεπτοτέρων κατασκευάζονται οἱ τοίχοι. Σχιζόμενα δὲ τὰ καλάμια ταῦτα εἰς δύο καὶ πιεζόμενα καθίστανται κατάλληλα διὰ πατώματα ἀντὶ θαλάσσης· προσέτι σχιζόμενα εἰς δύο χρησιμεύουσιν ἀντὶ κεραμιδίων.

Τὰ σκεύη τῆς οἰκίας προσέτι κατασκευάζονται ἐξ αὐτῶν ὡς καθέκλαι, τράπεζαι, κλίνας, ψάθαι, προσκεφάλαια, κοφρίνια, ἔτι δὲ σκιάδια, κτλ.

Χρησιμεύει προσέτι εἰς κατασκευὴν τῶν δοχείων, ἐντὸς τῶν ὁποίων μεταφέρεται εἰς τὸ ἐμπόριον τὸ τέιον (τσάι). Αἱ ἐπὶ τῶν ποταμῶν σχεδίαι, αἱ γραφίδες τῶν ζωγράφων καὶ τὰ γραφικὰ κονδύλια ἐπίσης κατασκευάζονται ἐξ αὐτοῦ.

Τὰ μουσικὰ ἐργαλεῖα, ὡς αὐλοὶ, κιθάραι, βιολιά καὶ ἄλλα γίνονται ἐξ αὐτοῦ.

Ἡ Μπαμπού δὲν χρησιμεύει μόνον πρὸς κατασκευὴν κοινωνικῶν καὶ διὰ τὰς ὥραιας τέχνας ἐργαλείων, ἀλλὰ χορηγεῖ προσέτι καὶ ὑλικὸν διὰ πολεμικὰ ὄπλα, ὡς λ. χ. τόξα, δόρατα, ἀσπίδας, καὶ τὰ παρόμοια, ὥστε ὁρθῶς οἱ κάτοικοι τοῦ Οὐρανίου Κράτους, ὅπως συνήθως οἱ Κινεζοὶ ἐνομαζοῦνται, ἐκάλεσαν καὶ καλοῦσι τὸν καλάμον τοῦτον ὄλον κέρδος, διότι οὐδὲν μέρος αὐτοῦ ῥίπτεται, ὡς ἄχρηστον ἀκόμη καὶ τὰ πρὸς ἄλλην χρῆσιν ἀχρηστα τεμάχια χρησιμεύουσιν ἀντὶ ἔυλων πρὸς μαγείρευμα τῆς τροφῆς καὶ θερμασίαν.

ΠΑΡΙΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΠΡΙΑΜΟΥ.

Εἰς τὸ φύλλον τοῦ μηνὸς Αὐγούστου 1875 ὑπεράνω τοῦ ἀριθμοῦ 4 ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι εὐρίσκεται ἡ εἰκὼν τοῦ Πάριδος καὶ μετ' αὐτὴν ἡ τοῦ Ἀγαμέμνωνος, περὶ τῶν ὁποίων δὲν διελάβομεν μέχρι τοῦδε

Ὁ Πάρις ἦτο υἱὸς τοῦ Πριάμου βασιλέως τῆς Τρωάδος—νέος ὠραῖος, ὡς φαίνεται, καὶ ἐκ τῆς

εἰκονογραφίας, ἀλλ' οὐχὶ πολὺ χρησθήσης. Εἰς ἐν ἀπὸ τὰ ταξείδια, τὰ ὅποια ἔκαμε χάριν διασκεδάσεως, ὑπῆγε καὶ εἰς τὸ Γύθειον, τὸ ἐπίγειον τῆς Σπάρτης καὶ ἐκείθεν ἀνέβη εἰς τὴν περίφημον ἐκείνην πόλιν, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Μενέλαος, ὁ σύζυγος τῆς διασήμευ διὰ τὸ κάλλος τῆς Ἑλένης.

Ἄν ἡ φήμη τοῦ κάλλους τῆς Ἑλένης ἔφερε τὸν Πάριν εἰς Σπάρτην ἢ οὐ, δὲν γνωρίζομεν, ἐκείνο τὸ ὁποῖον ἠξέυρομεν εἶναι, ὅτι τὰ ἔφτιασε μὲ τὴν κυρίαν Μενελάου, καὶ ἀνεχώρησε μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Τρωάδα, ἐνῶ ὁ Μενέλαος εὐρίσκειτο εἰς τὴν Κρήτην δι' ὑποθέσεις του.

Ἡ ἀρκαγὴ αὐτῆ ἐγένετο ἀφορμὴ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, εἰς τὸν ὅποιον ἔλαβον μέρος οἱ ἐπισημότεροι καὶ ἀνδρείότεροι τῶν τότε Ἑλλήνων, καὶ ὁποῖος διήρκασε 10 ἔτη καὶ ἐτελείωσε μὲ τὴν καταστροφὴν τῆς Τρωάδος.

Ὁ Ὅμηρος εἰς τὴν Ἰλιάδα του περιγράφει τὰς μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων καὶ Τρώων μάχας, καὶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν οἱ Ἕλληνας ἐκυρίευσαν τὴν πόλιν. Ὁ Πάρις ἐφρονέθη καὶ ἡ ἄπιστος Ἑλένη ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ Μενελάου εἰς Σπάρτην!

Οὗτος ἡ κακὴ διαγωγὴ ἐνὸς υἱοῦ ἐγένετο πρόξενος τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ του, τῆς καταστροφῆς τῆς ἰδίας του πατρίδος καὶ τέλος τοῦ ἴδιου του ὀλέθρου. Ἴδου ποῖον τέλος ἔχει ἡ ἀσωτία!

ΧΡΥΣΟΡΑΒΔΟΣ Η ΙΑΠΑΤΙΚΗ

εισε

Η ΡΑΒΔΟΣ ΤΟΥ ΑΑΡΩΝ.

(SOLIMIGO VIBGA aurba)

Τὰ εἰς τὴν προηγουμένην εἰκονογραφίαν ὠραία ἄνθη εἶναι τὰ ἄνθη φυτοῦ τινος, ὅπερ φύεται ἐπὶ τῶν ὄρων ἢ ἐπὶ τῶν σχισμῶν τῶν παρὰ τὴν θάλασσαν βράχων καὶ ἀνθεῖ κατά τὸν μῆνα Ὀκτώβριον.

Τὸ ἐπιστήμονικόν του ὄνομα ἔλαβε, διότι ὑπετίθετο, ὅτι ὁ χυμὸς του εἶχε συνενωτικὴν ἱαματικὴν δυνάμιν ἐπὶ τῶν πληγῶν.

Εἶναι φυτὸν ἀγαπητὸν εἰς τὰ ἔντομα, ἰδίως τὰς ψυχὰς (πεταλοῦδας) καὶ τὰς μελίσσας, ἀγρίας τε καὶ ἡμέρους, αἵτινες ἐπισκέπτονται τὰ ἄνθη του καὶ ἐκμυζῶσιν ἐξ αὐτῶν τὸ νέκταρ.

Ὅς βλέπουσιν οἱ ἀναγνώσται μας τὰ ἄνθη συνάζονται εἰς δέσμας καὶ τιθέμενα εἰς δοχεῖα συνεισφέρουσιν εἰς τὴν εὐχαρίστησιν τῶν ἀνθρώπων διὰ τε τοῦ ὠραίου του σχήματος, τοῦ ροδόχρου χρώματος καὶ τοῦ εὐδύμου τοῦ ἐκπνεομένου ἀρώματος.

Χρυσόραβδος ή Ιαματική.

Αετός παραρταί, ως όσση ζοφη.

ΑΕΤΟΣ ΑΝΑΡΠΑΖΩΝ 5^η ΚΟΡΗΝ.

(Ἰδε σελ. 581).

Ἡ δξυδέρκεια, ἡ ταχύτης, ἡ δύναμις καὶ ἡ τόλμη τῶν αἰτῶν ὑπῆρχον ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων ἐγνωσμένα μεταξὺ ὄλων τῶν λαῶν τῆς γῆς, καὶ πολλὰ περὶ τούτων ἱστοροῦνται ἀνέκδοτα. Οὕτω π. χ. διηγοῦνται, ὅτι, οἱ Γουαστοὶ προσβλάλλουσιν ὄχι μόνον ἀρνία καὶ ἄλλα μικρότερα ζῶα, ἀλλὰ καὶ παιδία καὶ αὐτοὺς τοὺς ἠλικιωμένους ἀνθρώπους, ὅταν κοιμῶνται, ἐπὶ τῶν ὀρέων ἢ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἢ ὅταν ἀναβαίνουν ἀποκρήτους βράχους, ἢ ληστεύουν τὰς φωλεὰς τῶν.

Ἡ ὀπισθεν εἰκονογραφία παριστᾷ ἐν τοιοῦτον γεγονός, τὸ ἐξῆς:

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἑλβετίας Βαλὲ ἐπαιζόν ποτε διάφορα μικρὰ παιδία, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ Μαρία Δαλέζ. Αἰφνῆς κατέρχεται μὲ ὄρμην ἀνέμου εἰς αὐτοὺς, ἀρπάζει τὴν μικρὰν Μαρίαν, πενταετὴ ὄσαν, καὶ ἀπέρχεται.

Αἱ φωναὶ τῶν παιδιῶν συναθρίζουσι τοὺς κατοίκους καὶ διὰ μίας οἱ βωμολοχότεροι τῶν νέων ὀπλισθέντες ἤρχισαν ν' ἀναβαίνουν τοὺς βράχους πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Μαρίας, καὶ μολοῦσι ἐπέτυχον νὰ εὗρωσι τὴν φωλεὰν τοῦ αἰετοῦ μὲ δύο μικροὺς νεοσσοὺς ἐντὸς αὐτῆς, οὐδὲν ἴχνος τῆς μικρᾶς Μαρίας ἠδυνήθησαν ν' ἀνακαλύψωσιν.

Μετὰ δύο περίπου μῆνας χωρικός τις κυνηγῶν ἐπὶ τῶν ὀρέων εὗρε τὸ πτώμα τοῦ δυστυχοῦς κορασίου κατεσπαραγμένον ἐπὶ τινος βράχου, καὶ λαθῶν αὐτὸ τὸ παρέδωκεν εἰς τοὺς γονεῖς τῆς διὰ νὰ τὸ θάψωσιν.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΨΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΡΙΟΝ.

[Συνέχεια Ἰδε προηγ. φέλλον].

Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ εἰπωσιν εἰς τὴν μαύρην νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν οἱ θησαυροὶ τῶν· διότι μόλις συνήλθεν εἰς ἑαυτὴν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως τῆς ἀνευρέσεως τῶν ἀγαπητῶν τῆς κυρίων καὶ ἀμέσως ὀδήγησεν αὐτοὺς εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦσαν τὰ παιδία. Ὅποια δ' ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τῶν γονέων νὰ εὗρωσι τὴν μὲν Λουίζαν ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένην νεάνιδα, ἐνσχολημένην εἰς χειροτέχνημά τι, τὸ ὅποιον τῆς εἶχε δώσει ἡ δεσποινὴς Ρόζα, τὸν δὲ Κάρολον καθήμενον πλησίον τῆς καὶ ἀναγινώσκοντα ὠραίαν τινὰ ἱστορίαν, τὴν ὅποιαν ὁ κ. Σταίβενσον εἶχε ἀγοράσει δι' αὐτόν! Ἀλλὰ καὶ τὰ παιδία δὲν εὐρέθησαν εἰς ὀλιγωτέραν ἐκπληξιν, διότι πρὶν δυνηθῶσι νὰ ἴδωσι καλῶς τὸ πρόσωπον τῶν εἰσελ-

θόντων ξένων, εὐρέθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν γονέων τῶν! Ἐνῶ ἡ κυρὰ Καλὴ, παράφορος ὑπὸ τῆς χαρᾶς ἐξηκολούθει νὰ κράξῃ, «Δὲν εἶσθε πλέον ὀρφανὰ, πουλάκιά μου! μὲ μόνην τὴν γραίαν Καλὴν νὰ φροντίζῃ διὰ σᾶς! Εὐλογητὸν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου! Τὸ ἔργον τῆς Καλῆς ἐτελείωσε πλέον—εἶμαι ἔτοιμος τῶρα ν' ἀπέλθω, ἐὰν ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εὐαρεστηθῇ νὰ μὲ καλέσῃ!»

Πόσον οἱ γονεῖς ἐκεῖνοι ἐχάρησαν ἀνευρόντες τὰ φύλατά τῶν, τὰ ὅποια ἐθρήνου ὡς ἀπολεσθέντα, καὶ νὰ τὰ εὗρωσι μεγάλα, ὑγιῆ, καὶ καλῶς ἀνετεθραμμένα! τὸ δὲ κάλλιστον πάντων μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν! καὶ ἔλα ταῦτα διὰ μέσου μίας ἀμαθοῦς, ἀλλὰ πιστῆς καὶ θεοβουμένης μαύρης δούλης!

Μετὰ τὴν ἐκχυσιν τῶν τρυφερῶν αἰσθημάτων γονέων τε καὶ τέκνων, ἡ κυρία Λατουρέτ διηγήθη εἰς τὴν κυρὰ Καλὴν καὶ τὰ παιδία, ὅτι ὁ μαυρὸς ἀμαξηλάτης τῶν, ὅστις εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ δολοφονήσῃ τὸν δεσπότην καὶ τὴν δεσποινάν του, μετενόησε καὶ ἀπεφάσισε νὰ τοὺς σώσῃ ἀπὸ τῆς ἐπαπειλούσης αὐτοὺς καταστροφῆς.

Ὁ στρατηγὸς Λατουρέτ ἤρχισε νὰ ὑποπτεύεται ὅτι κάτι τι ἔτρεχε κακόν, ὅταν παρετήρησεν, ὅτι ὠδυσον εἰς ἄλλην διεύθυνον, παρὰ τὴν ὅποιαν ἔπρεπε. Διέκρινε δὲ καὶ διὰ τοῦ φωτός τῆς σελήνης, ὅτι εὐρίσκειοντο παρὰ τὴν θάλασσαν ἀντὶ νὰ ἦναι παρὰ τὴν ἐξοχικὴν τῶν οἰκίαν. Φαινάξας δὲ τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σταματήσῃ καὶ ἐξελθὼν τῆς ἀμάξης εἶδε παρ' ἐλπίδα του, ὅτι οἱ ἵπποι εἶχον λυθῆ ἀπὸ τῆς ἀμάξης ὡς διὰ μαγείας, καὶ τὸν ἀμαξηλάτην καθήμενον ἐπὶ ἐνὸς αὐτῶν μὲ πιστόλιον εἰς τὴν χεῖρά του.

Μὲ ὀλίγους δὲ λόγους εἰδοποίησε τὸν κύριόν του περὶ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου καὶ τοῦ ἔδειξε μίαν λέμβον ἐκεῖ πλησίον ἀραγμένην ὡς τὴν μόνην ἐλπίδα σωτηρίας.

Ἡ κυρία Λατουρέτ εἰς τὸν ἔσχατον τοῦτον κινδύνον δὲν ἐλησμόνησε τὰ μικρὰ τῆς, καὶ μετὰ δακρῶν παρεκάλεσε τὸν μαύρον ὑπηρέτην νὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ συναποθάνῃ μὲ αὐτὰ· ἀλλ' ἐκεῖνος τοὺς ἐβεβαίωσεν, ὅτι ἐκεῖνα ἐκοιμῶντο πρὸ πολλοῦ τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου καὶ τοὺς ἐξώρτισε νὰ σπεύσωσι διὰ νὰ σώσωσι τὴν ἰδικὴν τῶν τοῦλάχιστον ζωὴν.

Βλέποντες πανταχόθεν τὰ στενὰ εἰσῆλθον εἰς τὴν λέμβον καὶ μετὰ πολύωρον κωπηλασίαν ἐφθασαν ἀσφαλῶς εἰς γεινιὰζουσαν τινὰ νῆσον, ἐκεῖθεν δὲ διὰ τινος ἱστιοφόρου μετέβησαν εἰς τὴν Εὐρώπην προσπαθοῦντες διὰ περιηγήσεων νὰ σβύσωσι τὴν φλόγα τῆς θλίψεως, ἣτις ἐφλογε

τὴν καρδίαν ἀμφοτέρων ἕνεκα τῆς ἀπολείας τῶν τέκνων των. Ἐπὶ τέλους ἐπανήλθον εἰς Νέαν Ἰόρκην καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν παλαιὰν αὐτῶν κατοικίαν, ὅτε κατὰ θείαν Πρόνοιαν συνήντησαν τὴν πιστὴν αὐτῶν ὑπῆρτιαν καὶ οὕτως ἀνεύθρον τὰ τέκνα αὐτῶν.

Πλήρεις εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν ἀνέλπιστον ταύτην νεκρανάστασιν εἰς τὸν οὐρανὸν αὐτῶν Πατέρα, ἀπεφάσισαν ν' ἀφιερῶσιν ἑαυτοὺς εἰς νέου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

Ὡς πρὸς τὴν κυρὰ Καλὴν ἡ εὐγνωμοσύνη των δὲν εἶχεν ὄρια· διότι χωρὶς αὐτῆς θὰ ἦσαν ἄνευ τέκνων, καὶ λοιπὸν δὲν ἐγνώριζον, οὔτε ἠδύνατο νὰ εὐρωσι μὲ τί νὰ ἀνταμείψωσι τὴν πίστιν καὶ τὰς ἐκδουλεύσεις τῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΦΥΓΗ ΠΥΓΜΑΙΩΝ

[Ἄϊνιγμε ἐν εἰδαι μωθοστορήματα].

Ὡς πάντες οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ πολὺ τὰ ταξείδια, θὰ διηγηθῶ δὲ εἰς τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς τῆς «Ἐφ. τῶν Παίδων» ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀξιοθαύμαστα θεάματα, τὰ ὁποῖα ἀπῆντησα εἰς μίαν τῶν περὶ τὴν γῆν περιπλανήσεών μου.

Ἀπῆντησά ποτε, μικροὶ μου φίλοι, καὶ παρακαλῶ νὰ μὴ δυσπιστήσητε εἰς τοὺς λόγους μου, ὅσον παράδοξοι καὶ ἂν σὰς φανῶσιν, ἔθνος τι πυγμαίων εἶτε νάνων, πολὺ διαφόρων ἀπὸ σὰς. Τὸ ἀνάστημά των εἶναι ἀπὸ τριῶν ἢ τεσσάρων δακτύλων μέχρις ἐνὸς ποδός. Ὅπως ὅμως μεταξὺ ἄλλων λαῶν, οὕτω καὶ μεταξὺ τοῦ ἔθνους τούτου ἀναφέρονται ἐνίοτε γίγαντες, τῶν ὁποίων τὸ ἀνάστημα φθάνει μέχρις 6 καὶ 7 ἐνίοτε ποδῶν! ἀλλ' οὗτοι βεβαίως εἶναι ἐξαίρεσις πολὺ σπανία.

Τὸ χρῶμα τῶν πυγμαίων τούτων, κατὰ τὸν τρόπον, τῆς γεννήσεώς των, εἶναι ἢ *κίτρινον* ἢ *λευκόν*· πάντοτε ὅμως λεῖον καὶ στίλβον.

Τὰ πρόσωπά των, ἐνῶ κατὰ τὴν γέννησίν των εἶναι καθαρὰ, κατὰ μικρὸν μεταβάλλονται εἰς μαῦρα, ἕνεκα τῆς ὑπερβολικῆς θερμότητος, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι συχνάκις ἐκτεθειμένα.

Χωρὶς δὲ νὰ προσκρούσω εἰς τὰ αἰσθήματα τῶν μικρῶν μου φιλαινάδων, δὲν πρέπει νὰ παρασιωπήσω καὶ τὸ ἐξῆς περιστατικόν, τὸ ὁποῖον σχετίζεται μὲ τὰ μικρὰ ταῦτα πλάσματα, ὅτι δηλ. ἂν καὶ ἡ πατρίς αὐτῶν εἶναι ἐπίσης πολυτισιμένη ὡς καὶ ἡ ἰδική σας, ὅμως ἔ παραδόξως οὗτος λαὸς περιφέρεται πάντοτε *διόλυντος*,

εἰς μόνους δὲ τοὺς πόδας φέρουσι ὑπερμεγέθη ὑποδήματα ἐκ χαλκοῦ, σιδήρου, ἀργύρου ἢ καὶ χρυσοῦ καὶ τινες καὶ ἐξ ὕλου ἀναλόγως τῆς καταστάσεως ἐκάστου· τὸ περίεργον δὲ εἶναι, ὅτι τὰ ὑποδήματα ταῦτα εἶναι συχνάκις ἴσα καὶ οὐχὶ σπανίως διπλάσια κατὰ τὸ μέγεθος ἀπὸ τοὺς κυρίους αὐτῶν! καὶ ὅμως ἀντὶ νὰ φαίνωνται ἔσχημοι οἱ κύριοι οὗτοι κάμνουσι πολὺ καλὴν ἐπίδειξιν!

Ἄλλο ἀξιοπαρατήρητον καὶ σπάνιον χαρακτηριστικὸν τῶν πυγμαίων τούτων εἶναι, ὅτι ἐνῶ ὅλην τὴν ἡμέραν μένουσι εἰς κατάστασιν βαθυμίας καὶ ἠλιθιότητος, ἢ μᾶλλον ναρκώσεως, ἅμα ἀρχίζει νὰ σκατινιάζῃ φαιδρόνεται, τὰ δὲ πρόσωπα αὐτῶν λαμβάνουν λίαν περιχαρῆ καὶ λαμπρὰν ὄψιν. Ὅστις δὲ τότε τύχη νὰ ἦναι ἀνυπόδοτος, ἀμέσως βάζει τὰ ὑποδήματά του, κτενίζει τὴν κόμην του καὶ γενικῆ τῆς φαιδρότης παρατηρεῖται ἐξαστράπτουσα ἐπὶ πᾶν πρόσωπον καθ' ὅλον τὸ βασίλειον αὐτῶν, διαχέουσα καὶ εἰς τοὺς περίξ τὴν χαροποιὰν αὐτῆς ἐπιρροήν.

Βραδύτερον ὅμως προχωρούσης τῆς νυκτὸς ἡ δέγερσις καὶ φαιδρότης αὕτη ἀρχονται βαθμηδὸν νὰ ἐλαττοῦνται καὶ περὶ τὸ μεσονύκτιον συνήθως κατακαύουσι ἐντελῶς, οἱ δὲ καλοὶ ἐκείνοι ἄνθρωποι ὃ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, τινὲς μὲν βέλοτες τοὺς νυκτικούς των σκούφους, ἄλλοι δὲ ἄλλως πως μαυρίζοντες τὰ πρόσωπά των, ἐπανέρχονται εἰς τὴν προτέραν των ναρκώδη κατάστασιν καὶ μένουν βεθυθυσμένοι εἰς αὐτὴν μέχρι τῆς ἐπομένης ἑσπέρας.

Κατὰ τὰ ἦθη εἶναι ἐν γένει λαὸς αὐτάρκης, ἀποστρέφονται δὲ τὰς θυέλλας καὶ ἀποφεύγουσι τὰς ἀνεμοζάλας, διότι διαταράττουν, καὶ ἂν μὴ προληφῶσι, διακόπτουσι ἐντελῶς τὰς ἑσπερινὰς αὐτῶν διασκεδάσεις καὶ χαράς.

Ἄλλὰ τὸ μᾶλλον ἀξιοθαύμαστον μέρος τῆς στορίας μου ταύτης εἶναι, ὅτι τὰ μικρὰ ταῦτα πλάσματα ἀντὶ νὰ αὐξήνωσι κατὰ τὸ ἀνάστημα, ὅπως πάντα τὰ ζῶα, ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς γεννήσεώς των ἀρχίζουν νὰ σμικρύνονται κατὰ τὸ μέγεθος, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους, ἐξαφανίζονται ἐντελῶς μὴ παρέχοντα εἰς τοὺς συγγενεὺς καὶ φίλους των οὔτε κόπους, οὔτε ἔξοδα διὰ τὴν ταφήν των! Τὸ μελαγχολικὸν καὶ λυπηρὸν τοῦτο τέλος πρέπει νὰ διγείρη τὴν συμπάθειαν τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνώστριών, διότι ὅταν ἀκούσωσιν ὅτι τοῦτο γίνεται πρὸς εὐχαρίστησιν καὶ ὄφελος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Καὶ τώρα φίλοι καὶ φίλαι μου εἰς σὰς ἀπόκειται νὰ εὐρητε ποῖοι οἱ πυγμαῖοι οὗτοι.

ΟΙ ΤΕΡΜΙΤΑΙ.

Είς τὸ προηγουμένον φύλλον εἵπομεν, ὅτι τρία ὑπάρχουν εἶδη τερμιτῶν, οἱ κτίζοντες τὰς μυρμηκίας των ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, οἱ κατασκευάζοντες αὐτὰς ἐπὶ δένδρων, καὶ οἱ πλάνητες, οἱ μὴ ἔχοντες σταθερὰν κατοικίαν.

Τῶν μυρμηκιῶν τοῦ πρώτου εἶδους ἐδημοσιεύσαμεν τὴν εἰκόνα εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον.

Ἦδη θὰ εἰπώμεν ὀλίγα περὶ τοῦ δευτέρου εἶδους.

Οὗτοι κατασκευάζουν τὰς φωλεὰς των ἐπὶ δένδρων κυρίως σκιερῶν, εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνον τοῦ κορμοῦ, ὅπου ἄρχονται οἱ πρώτοι κλάδοι.

Ὅπως αἱ τοῦ πρώτου εἶδους μυρμηκίαι, οὕτω καὶ αὗται διαιροῦνται καὶ ὑποδιαιροῦνται εἰς διαδρόμους καὶ δωμάτια χρήσιμα διὰ κατοικίαν τοῦ στρατοῦ, τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν θηλέων, δι' ἀνατροφὴν τῶν νεογνῶν καὶ πρὸς ἀποθήκευσιν τῶν τροφίμων.

Αἱ μυρμηκίαι αὗται κατασκευάζονται ἐκ ξυλαρίων, συγκρατουμένων διὰ ῥητίνης καὶ κόμηνος ἅτινα ξηραίνόμενα καθιστῶσιν αὐτὰς οὐ μόνον στερεὰς, ἀλλὰ καὶ ἀδιαβρόχους· φαίνονται δὲ μακρόθεν ὡς κυψέλαι.

Περὶ τοῦ τρίτου εἶδους, τοῦ καὶ περιεργότερου τῶν ὄσῳ ἄλλων, θὰ ἀγγαγματευθῶμεν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον. (Ἀκολουθεῖ).

ΦΡΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΗΕΡΙΣΤΕΡΙ

ΠΟ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΡΑΣΧΟΥ.

Θά σᾶς πῶ τὴν ἱστορίαν τοῦ πουλιοῦ τῆς θελκτικῆς
Εἶν' ὄραϊν' τραγουδάει, κάθη λέξις μουσικῆ.
Χθὲς μοῦ τόμαθε τ' ἀνέειν, καὶ τ' ἐν ἴδιῳ τὸ σκοπεῖ
Θά τὸ φάλω τῆς Ἀνθούλας, τῆς Ἑλένης θὰ τὸ πῶ.

Μιά φορά, κωνηγιμένο ἀπὸ γερακιῦ φτερό,
Ἔπειθ' ἕνα περιστέρι τ' εἰς τῆς Φροσύνης τὸ πλευρό.
Ἄπὸ τὴν πολλὴν τοῦ ζᾶλη καὶ τὸ φόβον τὸν πολὺ
Ἔ τὴν ποδίτσα τῆς τρυπῶνι τὸ ταλαίπωρον πουλί,
Καὶ νεκρὸ καὶ παγωμένο,
Τρέμει, τρέμει τὸ καυμμένο.

«Καλῶς ἦλθες!» τοῦ φωνάζει ἡ Φροσύνη μὲ χαρὰ,
Καὶ τ' ἐκ στήθους τῆς τὸ θλίβει, τοῦ χαδεύει τὰ φτερά.
Ἔλα τώρα... μὴ φοβῶσαι τὸ γεράκι τὸ σκληρό.
«Ἐκλείσα τὰ πέντε, βλέπεις, καὶ τ' εἰς τὴν προχωρῶ».
Κι' ἄλλω τρέμει φοβισμένο
Τὸ πουλάκι τὸ καυμμένο.

«Θά σοῦ κόψω, γλυκὲ φῶς μου, γύρω γύρω τὰ φτερά,
Ἄν μὴ τρέχῃς τ' ἐπὶ λαγαρία, νά μ' ἰσχύῃς τ' ἐπὶ νερά.
Θά σοῦ στρώσω σεντονάκι σὰν τὸ χιόνι καθαρό,
Ἄν εἰσπνῆς νά μ' ἀγκαλιάζῃς μὲ τὸ ἄσπρο σου φτερό.»
Πῆλιν ἐκεῖνο φοβισμένο,
Τρέμει, τρέμει τὸ καυμμένο.

Ἔπειτα... γιὰ συλλογίσου, ἡ μανοῦλά σου νά ζῆ!
«Κάθε Κυριακὴ ταῖς κοῦκλαις θὰ νά παίξωμε μαζίη.
Ἐστὸν κρυφτὸ, ἔστην τυφλομωίγα πότε θὰ σὲ κωνηγῶ,
Πότε' εἰς μὲ τὸ φτερό σου θὰ μὲ φθάνης τὸ γεράκι».
Κι' ἄλλω τρέμει φοβισμένο
Τὸ πουλάκι τὸ καυμμένο.

Καὶ ἴδου μπροστᾶτης ἄλλο περιστέρι θλίβερό,
— Ἄχ, καὶ τὰ πουλάκια κλαῖνε τ' εἰς τῆς ἀφάνειας τὸν καιρὸ—
Ἦτέ στρέψει τ' εἰς τῆς Φροσύνης καὶ τριγύρω τῆς βογκᾶ,
Πότε τὸ πτωχὸ τῆς στέλλει χίλιγα λόγια βιαστικά,
Κι' ἀπ' τῆς θλίβει μαρμαμένο,
Κλαίει, κλαίει τὸ καυμμένο.

«Ἡ μανοῦλά του θὰ ἔναι, λέγ' ἡ κόρ' ἡ ἀπαλλή,
Καὶ γιὰ τὸ μονάκριβό της ἡ πτωχὴ παρακαλεῖ...»
Σκύφτει καὶ φιλεῖ μὲ πόνο τὸ πουλί τὸ τρυφερό,
Καὶ τοῦ λέγει· «τρέξε, φῶς μου, εἰς τῆς μαμά σου τὸ πλευρό».
Καὶ τὸ ταῖρι τὸ θλιμμένο
Σμίγεται πάλι τὸ καυμμένο.

Φτερωταῖς συντροφισσαῖς τῆς ἔχτισαν τὰ δυὸ πουλιά'
Ἐπὶ παράθωρα τῆς Φροσύνης τὴν ἄθρα τους φωλιά,
Κι' ὅταν ἡ αὐγὴ χαράξῃ κ' ἡ μυρτιά μοσχολοῖη,
Τραγουδοῦν τ' εἰς τοὺς ἑρωτᾶς των τῆς «Φροσύνη τὴν καλὴ»
Καὶ φαῖδρά κ' ἐδουχομένη,
Τὴν ἐσπνῶνε τὸ καυμμένο!

ΠΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποῖος ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τοῦ Ἰουδα ἀνέβη τὸν θρόνον νεώτατος;
2. Ποσοὶ Ἰακωβοὶ ἀναφέρονται ἐν τῇ Νέᾳ Διαθήκῃ καὶ ποῖοι;
3. Ποσοὶ νεκροὶ ἀναφέρονται εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφήν, ὅτι ἀνεστήθησαν καὶ παρὰ τίνων;

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

Ἐνεκα ἑλλείψεως χώρου ἀναβάλομεν τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τοῦ παρελθόντος φύλλου διὰ τὸν ἐπόμενον μῆνα.

— Εἰς τὸν ὅστις ἤθελε κάμει 5 συνδρομητὰς καὶ ἀποστελεῖ τὰς συνδρομὰς πέμπεται ἐν φύλλον ὠρεῶν εἰκοσιπέντε δὲ τοῖς ἑκατὸν ἐκπίπτουσι εἰς τὸν ὅστις κάμει περισσοτέρους τῶν 5 συνδρομητὰς.

— Πρὸς ἡσυχίαν τῶν λυόντων τὰ αἰνίγματα καὶ μὴ βλεπόντων τὰ ὀνόματά των δημοσιεύομενα καὶ πρὸς ἀποφυγὴν παραπόνων λέγομεν ἅπα ἑξιά παντός, ὅτι ἔνεκα τῆς πληθῆος αὐτῶν δὲν δυνάμεθα νὰ δημοσιεύωμεν ὅλα ἀλλὰ μόνον 10—12, καὶ ταῦτα διὰ κλήρου.

— Σώματα ὄλων τῶν παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρὰ τῇ Διευθύνσει καὶ ὅσοι θέλουσι δύνανται νὰ τὰ προμηθεύωσιν.

— Εἰδοποιούονται οἱ στέλλοντες λύσεις αἰνιγμάτων, ὅτι ἂν αὐταὶ σταλῶσι μετὰ τὴν 13^η ἐκάστου μηνὸς δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, διότι τὸ φύλλον ἄρχεται μετὰ τὴν 18^η νὰ ἐκτυποῦται.

— Εἰς οὐδένα στέλλεται τὸ φύλλον ἄνευ προπληρωμῆς. Ὅθεν οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἐξωτερικῇ πρέπει νὰ στέλλωσι μὲ τὴν αἰτησίαν των καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των εἰς γραμματόσημα, ἢ ἄλλως πως.

Λύσεις τοῦ ἐν τῇ προηγουμένῳ φύλλῳ προβλήματος.
Θέσον τὴν μίαν σανίδα ἐπὶ μιᾶς γωνίας τῆς τᾶφρου καὶ τὴν ἄλλην ἀπ' αὐτῆς εἰς τὴν ἀπέναντι γωνίαν τοῦ φρουρίου.

Ἀθηνῶν Κ. Μ. Ϛ.